

i Utaalmodighed vilde forsøge paa at naa hende med en langskaffet Fjerkost, som han havde fundet i sin Nærhed, tilkastede hun ham et saa lynende Blik, at han af Betuttelse nær var vippet ned af Stolen.

Emanuel havde i Begyndelsen ikke synderlig Opmærksomhed tilovers for Musiken. Det første Stykke havde ogsaa været en moderne, sværtopfattelig Komposition, der i hans Øre lød aldeles som en Kattekoncert. Han havde lænet sig tilbage i Stolen og hengivet sig til sine egne Betragtninger. Hans Blik var gledet rundt i Stuen, hen over Væggenes Billeder og de hvide Statuetter paa Hjørnepiedestalerne . . . og alt imens havde en tung Døsighed sænket sig over ham. Det var allerede bleven langt over hans sædvanlige Sengetid, og Værelsets Tusmørke, Dagens mange nye Indtryk, Slappelsen efter den megen aandelige Anspændelse, maaske ogsaa Virkningen af Aftensbordets Vin gjorde ham snart saa mat og tung, at han ligefrem maatte kæmpe med Søvn.

Men efterhaanden begyndte han at lytte. Kendte Toner naaede hans Øre . . . brusende, højtidelige Harmonier, der kom til ham som fra en anden, fjern Verden. Han vidste i Begyndelsen slet ikke, hvor-til han skulde henhøre dem, og forstod ligesaa lidt